

*Věří, že romantická láska je mrtvá.
Dokáže ji on přesvědčit o opaku?*

ROMANTICI ZE ZÁHROBÍ

Ashley Poston

**ROMANTICI
ZE ZÁHRABÍ**

The Dead Romantics

Copyright © 2022 by Ashley Poston

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Dana Kovalová, 2024

Cover © Vi-An Nguyen, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5294-2 (pdf)

ROMANTICI ZE ZÁHROBÍ

Ashley Poston

přeložila Dana Kovařová

**Každému autorovi a autorce, kteří nás kdy
chtěli přesvědčit
o „žili šťastně až do smrti“**

POHŘBENÝ PŘÍBĚH

V levém zadním koutě pohřebního ústavu Zesnulých dní byla pod uvolněným prknem v podlaze kovová krabice se spoustou starých deníků. Každému, kdo by je našel, by ty naškrábané stránky připadaly, jako by si na nich nějaká puberťačka vylívala svoje sexuální frustrace s Lestatem nebo tím týpkem z *Akt X*.

A když jste pominuli duchy a upíry a krvavé přísahy a kožené kalhoty a pravou lásku, byly ty příběhy docela dobré.

Mohli byste se ptát, proč by někdo schovával deníky plné lascivní fanfikce pod prkno podlahy stoletého pohřebního ústavu, ale nikdy se nesnažte pochopit, co se děje v hlavě puberťáka. Moc daleko byste se nedostali.

Schovala jsem je tam, protože... no... prostě jsem to udělala, jasné? Protože když jsem odjela na vysokou, chtěla jsem pohřbít tuhle část sebe samé – tu temnou, divnou stránku jako z *Rodiny Addamsových* – a jaké místo by se pro to hodilo víc než pohřební ústav?

A navíc se mi to skoro povedlo.

STÍNOVÁ SPISOVATELKA

Každý dobrý příběh má pár tajemství.

Tak mi to aspoň říkali. Někdy jsou to tajemství o lásce, tajemství o rodině, tajemství o vraždě... některá jsou tak bezvýznamná, že se stěží dají brát jako tajemství, ale osobě, která je tají, připadají obrovitánská. Každý člověk nějaké má. A každé tajemství skrývá svůj příběh.

A v mé hlavě má každý příběh šťastný konec.

Kdybych byla v jednom takovém hrdinkou, řekla bych vám, že mám tři tajemství.

První: Už čtyři dny jsem si nemyla vlasy.

Druhé: Moje rodina vlastní pohřební ústav.

Třetí: Jsem stínová spisovatelka a píšu za kritiky opěvovanou autorku romantických mega-bestsellerů Ann Nicholovou.

A právě jdu *děsivě* pozdě na schůzku.

„Podržte mi dveře!“ křikla jsem, proběhla kolem ochranky na recepci a sprintovala k výtahu.

„Slečno!“ zavolal za mnou zmatený sekuriťák. „Musíte se zapsat! Nemůžete jen tak...“

„Florence Dayová! Nakladatelství Falcon House! Zavolejte Erin a ona to potvrdí!“ houkla jsem přes rameno a vklouzla do jednoho z výtahů s kaktusem v závěsu.

Dveře se zavřely a prošedivělý muž v dokonale padnoucím formálním obleku upřel oči na zmíněnou rostlinu.

„Dárek, abych si naklonila novou redaktorku,“ vysvětlila jsem mu, protože nejsem někdo, kdo by s sebou jen tak nosil malé sukulenty, kamkoli se vrtne. „Ten vážně není pro mě. Já zabiju všechno, čeho se dotknu, včetně tří kaktů... teda kaktusů... co už mám na kontě.“

Muž si odkašlal do dlaně a odvrátil se ode mě. Žena na druhé straně řekla, jako by mě chtěla utěšit: „To je milé, drahoušku.“

Což znamenalo, že je to příšerný dárek. Mně to taky došlo, ale stála jsem hrozně dlouho na peróně, čekala na metro linky B a právě zažívala malý panický záchvat s bratrem na telefonu, když se připotácela drobná stará paní s natáčkami ve vlasech, co prodávala kaktusy za dolar za kus, a já kupuju věci, když jsem nervózní. Hlavně tedy knížky, ale teď už očividně i pokojové rostliny.

Ten chlápek ve formálním obleku vystoupil ve dvacátém patře a žena, která mi podržela výtah, v sedmadvacátém. Nakoukla jsem do jejich světů, než se výtahové dveře znovu zavřely, přejela očima bílý koberec bez poskvrnky nebo naleštěné dřevěné podlahy a skleněné vitríny, v nichž zahálely staré knihy. V budově sídlilo docela dost nakladatelů, jak internetových, tak klasických, a v jednom z pater byly dokonce i noviny. Klidně jsem před chvílí mohla jet výtahem s redaktorem Nory Robertsové. Co já vím.

Kdykoli jsem přišla do kanceláří, vždycky jsem ostře vnímala, jak se na mě lidi dívají – v mých vrzajících balerínách, štu-povaných punčochách a příliš velkém plédovém kabátě – a docházejí k závěru, že na tuhle atrakci ještě nejsem dost veliká.

Což... bylo fér. Měřila jsem asi sto padesát sedm a všechno oblečení jsem si kupovala kvůli pohodlí, ne kvůli stylu. Moje

spolubydlící Rose si vždycky dělala legraci, že jsem osmdesátiletá v osmadvacetiletém těle.

Občas jsem se tak cítila.

Nic neřekne „sexy večer“ líp než ortopedický polštář a sklenka na víno s tekutou výživou Ensure.

Když se dveře výtahu otevřely v sedmatřicátém patře, byla jsem tam už sama a svírala svůj kaktus jako záchranou vestu na moři. Kanceláře nakladatelství Falcon House byly bílé a bez poskvrnky, se dvěma zářivými regály na knihy po obou stranách vstupní haly, jež příchozím vnucovaly všechny bestsellery a mistrovská díla, která během své pětasedmdesátileté historie vydalo.

Nejméně polovina levé stěny byla napěchovaná knížkami Ann Nicholsové – *Dcera mořeplavce*, *Les snů*, *Věčný domov* –, nad nimiž mamka vzdychala, když jsem byla puberťačka sepisující svou smyslnou Lestatovskou fanfikci. Vedle nich byly Anniny novější knížky – *Pravděpodobnost lásky*, *Proutníková příručka k dobytí dívky* (na tenhle titul jsem byla nejvíc hrdá) a *Polibek na půlnočním matiné*. Sklo odráželo na obálkách knih mou tvář, bledou a nevyspalou mladou ženu se špinavě blond vlasy staženými do neupraveného drdolu a tmavými kruhy pod unavenýma hnědýma očima, v barevném šálu a volném béžovém svetru, ve kterém jsem spíš vypadala jako host, co jde přednášet do klubu Pletací příze měsíce, a ne do jednoho z nejuznávanějších nakladatelství na světě.

Technicky vzato jsem tu já hostem nebyla. Tím byla Ann Nicholsonová, zatímco mě všichni pokládali za její bezvýznamnou asistentku.

A měla jsem před sebou nutnou schůzku.

Trapně jsem postávala v hale, kaktus přitisknutý k hruďi, zatímco tmavovlasá recepční Erin na mě zvedla prst, než

dokončila telefonát. Něco o salátu k obědu. Když konečně zavěsila, zvedla oči od monitoru a poznala mě. „Florence!“ přivítala mě se zářivým úsměvem. „Ráda tě zase vidím na nohou! Jak se má Rose? Ta včerejší párty byla *brutální*.“

Snažila jsem se sebou necuknout při vzpomínce na to, jak jsme s Rose ve tři ráno vklopýtaly domů. „Rozhodně to bylo něco.“

„Je pořád naživu?“

„Rose už přežila horší věci.“

Erin se rozesmála. Pak se rozhlédla halou, jako by hledala někoho jiného. „Paní Nicholsová dneska nedorazí?“

„Ehm, ne, pořád je v Maine a dělá si své... mainské věci.“

Erin zavrtěla hlavou. „Zajímalo by mě, jaké to je. Být nějakou tou Ann Nicholsovou nebo Stephenem Kingem světa.“

„Musí to být pěkné,“ souhlasila jsem. Ann Nicholsová neopustila svůj malý ostrov v Maine už... pět let? Prostě stejně dlouho, jako jsem místo ní psala já.

Stáhla jsem si barevný šál omotaný kolem úst a krku. I když už nebyla zima, New York vždycky před jarem zažil poslední závan chladu, což muselo být dneska, a já se začínala pod kabátem nervózně potit.

„Jednou,“ dodala Erin, „mi musíš říct všechno o tom, jak ses stala asistentkou samotné Ann Nicholsové.“

Zasmála jsem se. „Už jsem to říkala – inzerát na craigslistu.“

„Tomu nevěřím.“

Pokrčila jsem rameny. „To je život.“

Erin byla o pár let mladší než já, diplom z Kolumbijské univerzity z oboru nakladatelství hrdě vystavovala na stole. Rose se s ní seznámila před nějakou dobou na seznamovací aplikaci a párkrát spolu něco měly, i když teď, podle toho, co jsem slyšela, byly výhradně kamarádky.

Na stole jí začal zvonit telefon. Erin rychle řekla: „Každopádně můžeš jít dál. Cestu si pamatuješ, ne?“

„Rozhodně.“

„Boží. Hodně štěstí!“ dodala a ohlásila se do sluchátka dokonalým hlasem zákaznické služby. „Dobré ráno! Dovolali jste se do nakladatelství Falcon House, u telefonu Erin...“

A tak jsem si zase musela poradit sama.

Věděla jsem, kam zamířit, protože jsem navštěvovala předchozí redaktorku dost často na to, abych tou chodbou dokázala projít i se zavázanýma očima. Tabitha Margravesová šla nedávno do důchodu v naprosto *nejhorší* možnou dobu a já s každým krokem blíž ke kanceláři svírala nebohý kaktus pevněji.

Tabitha věděla, že jsem Anninou stínovou spisovatelkou. Ona a Annina agentka byly jediné, kdo to věděl... tedy kromě Rose, ale Rose se nepočítala. Předala Tabitha tenhle střípek tajemství nové redaktorce? Bože, doufala jsem, že ano. Jinak to bude trapné první setkání.

Chodba byla lemovaná mléčným sklem, které mělo dodat soukromí, ale poskytovalo ho překvapivě málo. Slyšela jsem, jak redaktorské a marketingové a PR stíny mluví tlumeným hlasem o akvizicích, marketingových plánech, smluvních závazcích, turné... přesouvání peněz z rozpočtu jedné knihy na jinou.

O těch věcech, o kterých se v nakladatelské branži moc nemluví.

Byl to hrozně romantický obor, dokud jste se neocitli v něm. Pak to byl jen další druh korporátního pekla.

Minula jsem pár pomocných redaktorů sedících v hranařtých kójích, rukopisy naskládané skoro k vršku jejich polovičních stěn. Obědvali mrkve s humusem a vypadali vyčerpaně. Saláty, které Erin objednávala, zjevně nebyly pro ně, tedy ne

že by si pomocní redaktoři vydělávali dost, aby si mohli dovolit denně jídlo z restaurace. Kanceláře byly uspořádány podle jisté hierarchie a čím dál jste došli, tím vyšší byl plat. Tu na konci chodby jsem skoro nepoznala. Věnc z květin, který donedávna visel nade dveřmi pro štěstí, byl pryč, stejně jako samolepky nalepené na dělicí stěnu z mléčného skla, na kterých stálo NESNAŽ SE, UDĚLEJ TO! a ROMANTIKA NENÍ MRTVÁ!

Na vteřinku mě napadlo, že jsem špatně odbočila, dokud jsem nepoznala stážistku v maličké kóji, kde cpala do obálek recenzáky – recenzní výtisky, tedy předběžné hrubé vydání knihy v měkké vazbě – s výrazem uštvané nepřítelosti, která hraničila s pláčem.

Moje nová redaktorka si se sloupnutím těch nálepek a vyhozením věnce pro štěstí pěkně pospíšila. Nevěděla jsem, jestli je to dobré znamení, nebo špatné.

Ke konci jejího působení ve Falcon House jsem se s Tabithou Margravesovou častěji hádala, než nehádala. „Milostné romány věří na šťastné konce. Tak to *Ann* vyřídí,“ dodávala pobaveně, protože, vzato kolem a kolem, *Ann* jsem byla já.

„Ale *Ann* už na ně nevěří,“ opáčila jsem stejným tónem. A byla jsem si jistá, že než dala výpověď a odstěhovala se na penzi na Floridu, spřádaly jsme obě plány, jak tu druhou zabít. Ona pořád věřila na lásku, i když mně se to zdálo nemožné.

Já už tuhle lež dokázala prohlédnout.

Láska znamenala vydržet s někým padesát let, abyste měli někoho, kdo vás pohrbí, až umřete. Kdo by to měl vědět, když ne já; moje rodina žila z podniku se smrtí.

Když jsem to pověděla Tabitě, označila mě za neomalenou.

Já řekla, že jsem realista.

V tom je rozdíl.

Posadila jsem se s kaktusem na klíně na jednu ze dvou židlí před kanceláří, čekala a listovala příspěvky na svém

instagramu. Moje mladší sestra zveřejnila svou fotku se starostou našeho rodného města – zlatým retrívrem – a já ucítila bodnutí stesku po domově. Po počasí, pohřebním ústavu i úžasném smaženém kuřeti mojí mámy.

Napadlo mě, co asi vaří dneska k večeři.

Ztracená v myšlenkách jsem neslyšela otevření dveří kanceláře, dokud zřetelně mužský hlas neřekl: „Omlouvám se za čekání, prosím, pojdte dál.“

Prekvapeně jsem vyskočila na nohy. Jsem u špatné kanceláře? Zkontrolovala jsem kóje – nalevo hnědovlasá workoholická stážistka pěchující recenzáky do obálek, napravo ředitel lidských zdrojů vzlykající do salátu – ne, tohle byla rozhodně správná kancelář.

Muž si odkašlal a netrpělivě čekal.

Přitiskla jsem si kaktus k hrudi tak pevně, až jsem cítila, jak květináč začíná pod tlakem prskat, a vešla jsem dovnitř.

A ztuhla jsem.

Dotyčný muž seděl v koženém křesle, které pětatřicet let (nejspíš déle, než byl on sám na světě) obývala Tabitha Margravesová. Stůl, kdysi zaneřádný porcelánovými serepetičkami a fotkami jejího psa, byl čistý a úhledný, všechno uložené na správném místě. Ten kus nábytku byl prakticky dokonalým odrazem muže za ním: úzkostlivě upraveného, v nažehlené bílé košili, která se napínala na jeho širokých ramenou, s rukávy vyrolovanými k loktům, aby odhalovaly předloktí tak přitažlivá, až to nahánělo strach. Černé vlasy měl sčesané dozadu z protáhlého obličej, a to jako by zvýrazňovalo jeho neméně dlouhý nos, na něm usazené černé hranaté brýle a po obličejí roztroušené hodně světlé pihy: jednu u pravé nosní dírky, dvě na tváři a jednu těsně nad hustým obočím. Souhvězdí pih. Na vteřinku jsem zatoužila vzít lihovku a spojit je, abych zjistila, jaký mýtus tají. V další vteřině mi rychle došlo, že...

Ach.

Je sexy. A já už jsem ho viděla. Na nakladatelských akcích s Rose nebo s mým bývalým přítelem. Jméno se mi nevybavovalo, ale rozhodně jsem na něj víc než jednou narazila. Zatajila jsem dech při pomýšlení, jestli on poznal mě – *poznal*?

Na vteřinu to tak vypadalo, protože se mu rozšířily oči – jen na zlomek, právě na tak dlouho, abych nabyla podezření, že *něco* ví – než to zmizelo.

Odkašlal si.

„Vy musíte být asistentka Ann Nicholsové,“ přivítal mě bez sebemenšího zaváhání. Vstal a obešel stůl, aby mi podal ruku. Byl... *obrovský*. Tak vysoký, že jsem měla pocit, jako bych se najednou přenesla do pohádky *Jack a stonek fazole*, kde hrál roli hodně pěkně rostlého stonku fazole, na který jsem vážně, *vážně* chtěla vylézt...

Ne. Ne, Florence. Zlobivá holka, peskovala jsem se. Nechceš na něj šplhat jako na strom, protože je to tvůj nový redaktor, a tudíž velmi, neuvěřitelně, nesmírně nešplhatelný.

„Florence Dayová,“ řekla jsem, když jsem přijala jeho ruku. Jeho dlaň skoro pohltila tu mou v pevném pozdravu.

„Benji Andor, ale můžete mi říkat Ben,“ představil se.

„Florence,“ zopakovala jsem, šokovaná, že dokážu vypravit něco víc než zapištění.

Koutky jeho úst se posunuly trochu nahoru. „To už jste říkala.“

Rychle jsem odtáhla ruku s pocitem trapnosti. „A jo, *bože*. Pravda. Pardon.“ Na nepohodlnou židli z IKEA jsem dosedla trochu moc tvrdě, kaktus pevně usazený na kolenou. Tváře mi hořely, a když jsem je cítila, bylo mi jasné, že i on vidí, jak se červenám.

Znovu se posadil a urovnal si na stole pero. „Rád vás poznávám. Omlouvám se za zpoždění, podzemka byla dneska

ráno pekelná. Erin mi pořád říká, abych nejezdil linkou B, ale stejně jsem takový blázen, že to pokaždé udělám.“

„Nebo masochista,“ dodala jsem, než jsem se stihla zarazit. Krátce se zasmál. „Možná obojí.“

Kousla jsem se zevnitř do tváře, abych zamaskovala úsměv. Měl úžasný smích – hluboký a hrdelní, jako dunění hromu.

Ale *ne*, tohle vůbec nešlo podle plánu. Líbila jsem se mu, ale za nějakých pět minut už se mu líbit nebudu. Ani já jsem se sama sobě nelíbila kvůli tomu, co jsem sem přišla udělat – proč jsem si myslela, že to *kaktus* jako dárek usnadní?

Přisunul si křeslo a narovnal pero, aby bylo rovnoběžné s klávesnicí. Všechno v jeho kanceláři bylo stejně úhledné a já měla zřetelný dojem, že je ten druh člověka, který když v knihkupectví najde knížku na špatném místě, vrátí ji do regálu, do něhož patří.

Všechno mělo své místo.

On byl týpek s tabulkovým diářem a já holka s lepíky.

To by vlastně mohla být dobrá věc. Vypadal hodně prakticky a praktičtí lidé byli jen zřídka romantičtí, takže bych se nemusela dočkat pohledu plného politování, až mu nakonec řeknu, že už nevěřím v zamilované romány, a on vážně přikývne, protože bude *přesně* vědět, co tím myslím. Rozhodně bych radši měla tohle než Tabithu Margravesovou s nešťastným výrazem v tmavých očích, se kterým by se ptala: „Proč už nevěříš na lásku, Florence?“

Protože když příliš mockrát strčíš ruku do ohně, naučíš se, že se jenom popálíš.

Můj nový redaktor se posunul na křesle. „Je mi líto, že dnes paní Nicholsová nemohla dorazit. Moc rád bych se s ní setkal,“ začal a vytrhl mě z mých myšlenek.

Zavrtěla jsem se na židli. „Och, Tabitha vám to neřekla? Ann nikdy neopouští Maine. Myslím, že žije na nějakém

ostrově nebo tak něco. Zní to pěkně – ani já bych odtamtud nechtěla odjet. Slyšela jsem, že je tam hezky.“

„To je! Vyrostl jsem tam,“ odpověděl. „Viděl jsem spoustu losů. Jsou obrovští.“

Jsi si jistý, že nejsi sám napůl los? řekl můj zrádný mozek a já sebou škubla, protože to bylo *velmi* špatné a *velmi* nevhodné. „Hádám, že vás to připravilo na potkany v New Yorku.“

Znovu se zasmál, tentokrát tím nejspíš překvapil i sám sebe, a navíc měl nádherný bílý úsměv. Promítl se mu do očí a změnil hnědou na tající okr. „Na ty mě nemohlo připravit vůbec nic. Viděla jste ty na Union Square? Přisahám, že jeden na sobě měl *žokeje*.“

„Jé, vy to nevíte? Ve stanici metra na Osmnácté ulici se pořádají skvělé potkaní dostihy.“

„Chodíte tam často?“

„Rozhodně. Dělají tam výborné ratatouille.“

„Páni, zjevně jste myštrně hlodavého humoru.“

Vyprskla jsem smíchy a uhnula očima – kamkoli jinam než na něj. Protože se mi líbil jeho šarm, a to jsem rozhodně nechtěla, a navíc jsem nesnášela, když jsem musela někoho zklamat, a...

Odkašlal si a řekl: „No, slečno Dayová, myslím, že bychom si měli promluvit o Annině nadcházejícím románu...“

Sevřela jsem pevněji kaktus na klíně. Oči mi tékaly od holé stěny k holé stěně. V té kanceláři nebylo nic, na co by se dalo dívat. Bývala plná věcí – umělých květin a fotek a knižních obálek na zdech – ale teď byl jedinou věcí na stěně zarámovaný diplom z literatury...

„Musí to být milostný román?“ vyhrkla jsem.

Překvapeně zvedl hlavu. „Tohle... je edice romantiky.“

„Já... já vím, ale jakoby... víte, jak Nicholas Sparks píše depresivní knížky a John Green melodramatické příběhy

o nemocných, myslíte, že bych... chci říct *by paní Nicholsová*... mohla radši udělat něco v tomhle stylu?“

Chvíli mlčel. „Tragédii?“

„To ne. Pořád to bude milostný příběh! Samozřejmě. Akorát takový, kde věci neskončí dokonale ve stylu *žili-šťastně-až-do-smrti*.“

„Jsme v odvětví postaveném na *žili-šťastně-až-do-smrti*,“ řekl pomalu a pečlivě volil slova.

„A to je lež, ne snad?“

Stiskl rty.

„Romantika je mrtvá a tohle... tohle všechno... mi připadá jako podvod.“ Přistihla jsem se, jak to říkám, než to odsouhlasil můj mozek, a jakmile jsem si uvědomila, že jsem to vyslovila nahlas, zamrkala jsem. „Já nemyslela... to není Annin postoj, to si jenom myslím...“

„Jste její asistentka, nebo redaktorka?“

Ta slova byla jako facka do tváře. Rychle jsem střelila pohledem zpátky k němu a ztuhla jsem. Z jeho očí se vytratil hřejivý okr, vrásky smíchu se zanořily zpátky do uhlažené, nepohnuté masky.

Stiskla jsem kaktus ještě pevněji. Najednou se stal mým válečným parťákem. Takže on nevěděl, že jsem Annina stínová spisovatelka. Tabitha mu to neřekla nebo zapomněla... vyklouzlo jí to z hlavy, ups! A já mu to musela říct.

Koneckonců, byl můj redaktor.

Ale zahořklá, zahanbená část mě samotné to nechtěla udělat. Nechtěla jsem, aby viděl, jak velkou část života nemám srovnanou, protože jako Annina stínová spisovatelka, neměla bych? Mít ho srovnaný?

Neměla bych na tom být lépe než *takhle*?

Když jsem vyrůstala, četla moje máma knížky Ann Nicholsové a díky tomu jsem je četla i já. Když mi bylo dvanáct,

vklouzla jsem v knihovně do sekce milostných románů a v tihosti si mezi regály četla *Les snů*. Zнала jsem její bibliografii od A do Z jako bezpočtukrát přehranou diskografii své oblíbené kapely.

A pak jsem se stala jejím perem.

Zatímco na obálce bylo Annino jméno, napsala jsem *Pravděpodobnost lásky*, *Proutníkovu příručku k dobytí dívky* a *Polibek na půlnočním matiné*. Během posledních pěti let mi Ann Nicholsonová posílala šeky, abych napsala zmíněné knihy. Já jsem to udělala a slova v těch knížkách – moje slova – byla opěvovaná od *New York Times Book Review* po *Vogue*. Tyhle knížky stály v regálech vedle Nory Robertsové a Nicholase Sparkse a Julie Quinnové a *byly moje*.

Psala jsem pro jednoho z velikánů romantické literatury – měla jsem práci, pro kterou by kdokoli i *umřel* – a já... selhávala.

Možná jsem už *selhala*. Právě jsem zkusila vynést svůj poslední trumf – napsat knížku, která by byla cokoli, jen ne se šťastným koncem – a on řekl ne.

„Pane Andore,“ začala jsem a hlas se mi lámal, „pravda je...“

„Ann musí dodat rukopis v termínu,“ přerušil mě chladným, věcným hlasem. Vřelost, která v něm byla před pár minutami, zmizela. Měla jsem pocit, jako bych byla menší a menší, scvrkávala jsem se do tvrdé židle z IKEA.

„To je zítra,“ řekla jsem tiše.

„Ano, zítra.“

„A co když... to nezvládne?“

Stiskl rty do tenké čárky. Měl dost široká ústa, která se uprostřed zúžila a vyjádřila tak věci, na které se zbytek jeho obličeje příliš ovládal. „Kolik času potřebuje?“

Rok. Deset let.

Věčnost.

„Ehm... je... jeden měsíc?“ zeptala jsem se s nadějí.

Tmavé obočí mu vystřelilo nahoru. „Ani náhodou.“

„Tyhle věci zaberou čas!“

„To chápu,“ odpověděl a já sebou cukla. Sundal si brýle v černých obroučkách, aby se na mě podíval. „Můžu k vám být upřímný?“

Ne, rozhodně ne. „Ano...?“ odvážila jsem se.

„Protože Ann už požádala o trojí prodloužení termínu, i kdybychom ho dostali zítra, museli bychom ho rychle protláčet přes korektury a sazbu – a to mluvím o případě, že ho skutečně dostaneme zítra – abychom dodrželi termín. Tohle je Annina velká podzimní kniha. Milostný příběh se šťastným koncem. To je její značka. Na to jsme podepsali smlouvu. Už máme připravené propagační akce. Měli bychom získat i celostránkovou reklamu v *New York Times*. Pro tuhle knihu toho děláme hodně, a proto když jsem naléhal na Anninu agentku, aby s ní promluvila, spojila mě s vámi, její asistentkou.“

O tomhle jsem věděla svoje. Annina agentka Molly Steinoová nebyla moc šťastná, když jí ohledně té knížky volal. Myslela si, že jde všechno hladce. Neměla jsem to srdce jí říct, že to tak není. Molly mi při mém stínovém psaní nechala dost volnou ruku, hlavně proto, že ty knížky byly součástí smlouvy na čtyři knihy, tahle byla poslední a ona věřila, že to nezapackám.

Ale zpackala jsem to.

Nechtěla jsem ani *pomyslet* na to, jak Molly tuhle zprávu řekne Ann. Nechtěla jsem přemýšlet o tom, jak bude Ann zklamaná. Setkala jsem se s tou ženou jen jednou a byla jsem k smrti vyděšená, že ji zklamou. Nechtěla jsem to udělat.

Vzhlížela jsem k ní. A ten pocit, že zklamete někoho, ke komu vzhlížíte... to bylo strašlivé v dětství a strašlivé v dospělosti.

Benji pokračoval. „Ať už brání paní Nicholsové v dokončení rukopisu cokoli, je to problém nejen pro mě, ale i pro marketing a produkci. Jestliže chceme dodržet termín, potřebujeme ten rukopis.“

„Já... já vím, ale...“

„A jestli ho neodevzdá,“ dodal, „pak se obávám, že budeme muset zapojit právní oddělení.“

Právní oddělení. To znamenalo porušení smlouvy. To by znamenalo, že jsem to zpackala tak strašně, že už nebude cesty zpátky. Zklamala bych nejen Ann, ale i jejího vydavatele a její čtenáře... všechny.

Takhle už jsem jednou selhala.

Kancelář se začala zmenšovat, nebo jsem měla záchvat paniky, a vážně jsem doufala, že jde o to první. Dech ze mě vyrážel v krátkých poryvech. Bylo těžké dýchat.

„Slečno Florence? Jste v pořádku? Vypadáte trochu bledá,“ poznamenal, ale jeho hlas zněl jako z opačného konce fotbalového hřiště. „Potřebujete trochu vody?“

Zasunula jsem paniku do malé krabičky v zadní části hlavy, kam jsem ukládala všechno ostatní. Všechny špatné věci. Věci, které jsem nechtěla řešit. Věci, které jsem *nemohla* řešit. Ta krabička byla užitečná. Všechno jsem tam zavřela. Pevně zamkla. Nasadila jsem úsměv. „Ale ne. Jsem v pořádku. Je toho hodně. A... a máte pravdu. Samozřejmě, že máte pravdu.“

Zdál se na pochybách. „Takže zítra?“

„Jo,“ zaskřehotala jsem.

„Dobrá. Prosím, řekněte paní Nicholsové, že ji zdravím a jsem velmi šťastný, že s ní můžu spolupracovat. A promiňte... to je *kaktus*? Právě jsem si ho všiml.“

Podívala jsem se na sukulent, skoro zapomenutý na mém klíně, zatímco panika bušila do krabičky v mé hlavě a chřestila zámekem, aby se vysvobodila. Já... pomyslela jsem si, že toho

muže nenávidím, a jestli ještě chvíli zůstanu v jeho kanceláři, buď na něj ten kaktus hodím, nebo se rozbřečím.

Možná obojí.

S trhnutím jsem se postavila a položila květináč na okraj stolu. „To je dárek.“

Pak jsem zvedla svou kabelu, otočila se na podpatku a bez dalšího slova z nakladatelství Falcon House odešla. Ovládala jsem se, dokud jsem nevyklopýtala z otočných dveří budovy do chladného dubnového dne, a pak jsem se sesypala.

Zhluboka jsem se nadechla... a zaječela sprosté slovo k dokonale modrému, odpolednímu nebi, které ze stěny domu vyplášilo hejno holubů.

Potřebovala jsem drink.

Ne, potřebovala jsem *knihu*. Thriller s vraždami. Hannibala. Lizzie Bordenovou – stačilo by cokoli.

Možná jsem potřebovala obojí.

Ne, *rozhodně* obojí.

2

ROZCHOD

Nešlo o to, že bych tu knihu dokončit *nemohla*.

Já jen nevěděla jak.

Už to byl rok od mého Rozchodu s velkým R – každý v životě má aspoň jeden. Znáte ho, ne? Ten druh rozchodu s láskou, o které jste si mysleli, že bude trvat celý život, jen aby vám váš bývalý milenec vyrval vidličkou srdce a položil ho na stříbrný podnos s kečupovým nápisem JDI DO PR-DELE. Už to byl rok, co jsem v ten příšerný dubnový večer vlekla kufr ven do deště a ani jsem se neohlédla. Téhle části jsem nelitovala. *Nikdy* nebudu litovat, že jsem to s ním skoncovala.

Litovala jsem jenom toho, že jsem byla ten druh holky, co se zamiluje do někoho, jako je on.

Od té doby se čas pomalu vlekl. Nejdřív jsem se snažila každý den vstát a sednout si s laptopem na gauč a psát, ale nemohla jsem. Chci říct, *mohla* – ale každé slovo mi připadalo jako trhání zubů a každé jsem druhý den zase smazala.

Bylo to, jako bych jeden den uměla psát; znala jsem scény, věděla jsem, kdy přijde první setkání a okouzující chvíle, jak přesně můj hrdina chutnal, když ho moje hrdinka políbila... a další den to bylo všechno pryč. Zamrzlo to ve sněhové bouři a já nevěděla, jak ta slova rozmrazit.

Nepamatuju si, kdy jsem přestala otevírat dokument ve wordu, kdy jsem přestala hledat romantiku mezi řádky. Ale udělala jsem to a teď jsem se ocitla mezi dvěma mlýnskými kameny, z nichž jeden se jmenoval zoufalství a druhý Benji Andor.

Nepřítomně jsem přejela prsty po hřbetech knih v knihkupectví McNally Jackson uhnížděném uprostřed rušné Nolity. Sledovala jsem řady titulů a příjmení do další uličky – milostných románů – a rychle se přesunula dál ke sci-fi a fantasy. Když se na ně nebudu dívat, neexistují.

Nikdy jsem si nepředstavovala, že budu stínová spisovatelka. K čertu, když jsem získala svého agenta a prodala svou první knihu, myslela jsem si, že mě budou zvat do literárních diskusí a že budu jezdit na knižní akce a že jsem konečně našla dveře ke schodišti, které mě povede výš a výš a výš v mojí věčné kariéře. Ale ty dveře se zavřely stejně rychle, jako se otevřely, a poslaly e-mail, kde stálo: „S lítostí vám oznamujeme...“ jako kdyby selhání mé knihy byla *moje* chyba. Jako bych já, holka s neexistujícími fanoušky na sociálních sítích, mizivými penězi a prakticky žádnými kontakty, byla zodpovědná za osud knihy vydané mnohamilionovou společností, která měla k dispozici všechny zdroje a lidi.

Možná to *byla* moje chyba.

Možná jsem neudělala dost.

Každopádně teď jsem byla tady, psala jsem místo autor-ky milostných románů, se kterou jsem se setkala jen jednou, a chystala jsem se zpackat i tohle, jestli nedokážu dokončit tu ztracenou knihu. Znala jsem postavy – Amelii, pohotovou a vtipnou baristku snící o kariéře hudební novinářky, a Jacksona, kytaristu uhýbajícího před veškerými závazky, kterého skandály vypudily ze světla reflektorů – uvězněné společně na dovolené na malém skotském ostrůvku, kde majitel airbnb omylem pronajal domek jim oběma. Ostrov je magický

a přitažlivost mezi nimi elektrizující jako bouře, která se valí z Atlantiku. Ale pak ona zjistí, že jí lhal o své minulosti, a ona lhala *jemu*, protože i když ta dvojí rezervace byla náhodná, rozhodla se jí využít, aby si naklonila šéfredaktora časopisu *Rolling Stone*.

A já si říkala, že je mi ta zápleтка až příliš blízká. Jak by se mohli dva lidé usmířit a věřit jeden druhému, když se zamílovali do lži, co si vzájemně napovídali?

Jak se z toho dá dostat?

Když jsem se naposledy pokusila napsat tu scénu – tu s usmířením, tu, kdy proti sobě stojí v chladné skotské bouři a vylíjí si navzájem srdce, aby se pokusili napravit všechny škody –, Jacksona zabil blesk.

Což by bylo skvělé, kdybych jako stínová spisovatelka psala fantazie o pomstě. Což jsem nepsala.

Začala jsem se probírat sekci antikvárních knih J. D. Robbové, když se mi v tašce rozvibroval telefon. Vylovila jsem ho a modlila se, aby to nebyla Molly, agentka Ann Nicholsové.

Nebyla.

„Skvělé načasování,“ řekla jsem do telefonu. „Mám problém.“

Můj bratr se rozesmál. „Chápu správně, že schůzka nešla dobře?“

„Naprosto ne.“

„Říkal jsem ti, žes měla vzít radši orchidej než sukulent.“

„Nemyslím, že to bylo tou rostlinou, Carvere. I když na ni pan redaktor nic neřekl.“

Bratr si odfrkl. „Fajn, fajn – tak jaký máš problém? Byl sexy?“

Vytáhla jsem knihu, která rozhodně *nepatřila* mezi politické thrillery – *Červená, bílá a královsky modrá* od Casey McQuistonové –, a rozhodla se ji odnést zpátky do sekce

milostných románů, kam rozhodně patřila. „Dobrá, mám *dva* problémy.“

„Ach bože, je *až tak* sexy?“

„Pamatuješ tu knížku, co jsem ti půjčila? Tu od Sally Thor-neové? *Má mě rád, nemá mě rád?*“

„Vysoký, stoický, ale svérázný, s ložnicí vymalovanou tak, aby jí ladila k očím?“

„Přesně! I když *jeho* oči jsou hnědé. A tím myslím *čokoládově* hnědé.“

„Belgická čokoláda?“

„Ne, spíš jako tající Hershey's Kisses při nejhorším dni menstruace.“

„Sakra.“

„Jo, a když jsem se představovala, řekla jsem svoje jméno... *dvakrát*.“

„Tos neudělala.“

Zasténala jsem. „Udělala! A pak mi nedovolil další prodloužení termínu na můj román. Musím ho dokončit. A musí mít šťastný konec.“

Zařval smíchy. „To fakt řekl?“

„Jo.“

„Nevím, jestli mě to vzrušuje spíš víc, nebo míň...“

„Carvere!“

„Co je? Líbí se mi chlapi, kteří vědí, co chtějí.“

Chtěla jsem ho uškrtit po telefonu. Carver byl prostřední ze sourozenců Dayových a jediný, který věděl, že píšu jako stínová spisovatelka – a já ho přiměla *přísahat*, že to neprozradí, jinak nechám otisknout v městských novinách všechnu jeho trapnou fanfikci ze střední, kde hrál hlavní roli Hugh Jackman. Jen přátelské sourozenecké vydírání a tak. Akorát nevěděl, *za koho* vlastně píšu. Tedy ne že by se to v jednom kuse nepokoušel uhodnout.

Došla jsem do sekce milostných románů, polonazí muži se na mě nasupeně dívali ze svých regálů, a vsunula jsem knihu pod písmeno M.

Carver se zeptal: „Takže, hrozně nerad jsem *takový*, ale co hodláš dělat s tím rukopisem?“

„Já nevím,“ odpověděla jsem po pravdě. Připadalo mi, jako by se všechny tituly na regálech shlukly k sobě.

„Možná je čas zase rozšířit pole působnosti?“ nadhodil. „Je jasné, že tahle spisovatelská práce už pro tebe nefunguje a jsi moc skvělá na to, aby ses schovávala za Norou Robertsovou.“

„Nepíšu pro Noru.“

„I kdybys psala, stejně bys mi to neřekla,“ poznamenal.

„Ale Nora to není.“

„Mm-hmm.“

„Vážně ne.“

„Nicholas Sparks? Jude Deverauxová? Christina Laurenová? Ann Nicholsová?“

„Je tam někde táta?“ přerušila jsem ho a pohled mi padl na písmeno N. *Nicholsová*. Přejela jsem prsty po hřbetě *Lesu snů*.

Po hlase jsem slyšela, jak se Carver zamračil. „Jak jsi poznala, že jsem v pohřebním ústavu?“

„Voláš mi, jen když se nudíš v ústavu. Dneska není v IT dost práce?“

„Chtěl jsem odejít dřív. Tátovi právě končí schůzka s klientem,“ dodal, což znamenalo, že mluví s truchlícím o zařízení pohřbu, rakvi a ceně.

„Ještě jsi s ním nemluvil?“

„O té bolesti na hrudníku? Ne.“

Vyloudila jsem nesouhlasný zvuk. „Máma říká, že pořád odmítá jít za doktorem Martinem.“

„Znáš tátu. Jednou si na to čas udělá.“

„Myslíš, že by na něj mohla zatlačit Alice?“

Alice byla vážně dobrá, když šlo o to, přimět tátu udělat věci, co nechtěl. Byla z nás nejmladší a měla tátu omotaného kolem malíčku tak pevně, že už pouhé *pomyšlení* na to, že by ji mohl rozrušit, by ho přimělo snést Měsíc z oblohy. Navíc se právě ona rozhodla zůstat v rodinném podniku. Byla jediná, kdo to chtěl dělat.

„Už jsem se jí ptal,“ odpověděl Carver. „Tenhle víkend mají snad tři pohřby. Jsem si jistý, že tam zajde příští týden, až bude mít trochu míň práce. A je v pohodě. Kdyby se něco stalo, je tady máma.“

„Proč musí být tak *paličatý*?“

„Sranda, že to říkáš zrovna ty.“

„Ha *ha*.“ Vybrala jsem si dvě sci-fi a jednu roztomile vypadající knížku v měkké vazbě. *Howlův putující zámek* od Diany Wynne Jonesové. Kupování knížek mi vždycky zlepšilo náladu, i když jsem si je nikdy nepřečetla. „Můžeš to aspoň zkusit? Přesvědčit tátu, aby tam zašel radši dřív než později?“

„Jasně, jestli ho ty dokážeš přesvědčit, aby si vzal den volna z práce...“

V pozadí jsem slyšela tátu křičet: „Přesvědčit koho? O čem?“

Carver odpověděl, se zakrytým sluchátkem, aby mohl taky křičet (ne že by to pomohlo mým ušním bubínkům): „Nic, starouši! Běž si vypít svůj ensure! Hej... dělal jsem si legraci... och, copak, mami? Mám ti jít s něčím pomoci? Jasně! Tady je tvoje druhé nejoblíbenější...“

„Já nejsem *druhá* nejoblíbenější,“ přerušila jsem ho.

„Jasně, ahoj!“

Slyšela jsem zašoupání na druhém konci, jak ho Carver hodně rychle předal tátovi. Uměla jsem si představit, jak to proběhlo – Carver hodil tátovi svůj mobil, zatímco se ho táta snažil plácnout do paže, takže se mu nepovedlo přístroj chytit.

Pak se Carver vytratil do jednoho z ostatních pokojů a máma se celou dobu smála.

Táta zvedl telefon k uchu a jeho silný, hlučný hlas zaduněl. „Sluníčko! Jak je ve Velkém jablku?“

Srdce se mi zatetelilo při zvuku jeho hlasu, který jako sbor doplňoval Carverův smích na pozadí. Moje rodina mi chyběla víc, než jsem si většinou byla ochotná přiznat. „Je to dobré.“

„Jíš dost? A piješ hodně vody?“

„Na to bych se měla ptát já tebe.“ Vyšla jsem z uličky a posadila se s taškou a knihami na klíně na stupátko pro personál. „*Starouši*.“

Skoro jsem slyšela, jak protočil oči. „Jsem v pohodě. Ještě mě ty staré kosti nenechaly ve štychu. Jak se má moje nejstarší? Už jsi ve městě narazila na nějaký slušný úlovek?“

Odfrkla jsem si. „Víš, že se můj život netočí jen kolem randění, tati. Láska není všechno.“

„Jak mohla moje krásná nejstarší dcera tak zatrpknout? To je tragédie,“ zabědoval s těžkým povzdechem. „Byla zplizená z lůna lásky!“

„To je hnus, tati.“

„Proč? Když jsem poznal tvou matku, tak strašně jsem se do ní zbláznil, že –“

„Tati.“

„... že jsme nevyšli z hotelového pokoje tři dny. *Tři dny!*“

„Tati.“

„Její rty jako svěží růžové plátky –“

„Chápu, chápu! Jenom... nemyslím si, že jsem připravená na nový vztah. Nemyslím si, že někdy budu.“

„Možná, že vesmír překvapí.“

Z nějakého důvodu se mi v duchu vybavila hranatá tvář mého nového redaktora. Jo, jasně. Přejela jsem palcem

stránky jedné z knížek na klíně a cítila jsem, jak jemně bzučí.
„Jak jde rodinný podnik?“

„Tak dobře, jak jen může,“ odpověděl táta. „Pamatuješ si doktora Choa? Svého ortodontistu?“

„Alice říkala, že umřel.“

„Ale byl to dobrý pohřeb. Nádherné počasí, na duben. Vítr tančil mezi stromy, na mou duši. Skvělá poslední cesta,“ řekl a pak trochu tišeji dodal: „Potom mi poděkoval.“

Spolkla jsem knedlík v krku, protože kdyby tohle slyšel kdokoli jiný, myslel by si, že je šílený. Možná, že byl trochu šílený, ale jestli byl on, tak já taky. „Vážně?“

„Bylo to milé. Dostal jsem pár nápadů na vlastní pohřeb.“

„To ještě nějakou chvíli potrvá,“ zažertovala jsem.

„Můžu jenom doufat! Možná bys pak přijela domů.“

„Mluvilo by o mně celé město.“

Zasmál se, ale byla v tom trochu trpkosti. Takové, kterou jsme cítili oba. Koneckonců tohle byl důvod, proč jsem odjela. Proč jsem nezůstala v Mairmontu.

Proč jsem utekla tak daleko, jak jsem mohla, tam, kde nikdo neznal můj příběh.

Jak se ukázalo, když vyřešíte ve třinácti vraždu díky tomu, že mluvíte s duchy, noviny přesně tohle otisknou.

MÍSTNÍ DÍVKKA VYŘEŠILA VRAŽDU S POMOCÍ DUCHŮ

Umíte si představit, jak vás podobná věc dokáže strašit. Na střední jsem nebyla nijak zvlášť oblíbená a po tomhle jsem neměla ani stín šance, že mě někdo pozve na maturiták. Carver a Alice duchy neviděli a nedokázala to ani tátova mladší sestra Liza nebo mamka. Jenom my dva.

Byli jsme jediní dva, kdo to chápal.

Další důvod, proč mi bylo líp samotné.

„Prosím, zajdi příští týden za doktorem Martinem...“ začala jsem, ale přerušil mě.

„Jé, mám další hovor. Uslyšíme se zas brzy, ano, sluníčko? Nezapomeň zavolat své matce!“

Povzdechla jsem si, spíš rezignovaně než z lítosti. „Mám tě ráda, tati.“

„Já tebe víc!“

Zavěsil a já si konečně všimla, jak na mě knihkupec zírá za to, že sedím na stoličce. Vyskočila jsem, rychle se omluvila, že jsem si nárokovala cizí obytný prostor, a spěchala k pokladně.

Jednou z mála výhod mojí spisovatelské profese byla skutečnost, že si můžu odepisovat knihy z daní. I kdybych je nikdy nepřečetla. I kdybych je používala na stavbu trůnů z knížek a pak na nich seděla a nalívala si jednu skleničku merlotu za druhou.

I tak to stálo za to.

A ta malá dávka serotoninu mi skutečně pomohla cítit se trochu méně vražedně. Nacpala jsem knížky do tašky a vyrazila na nejbližší stanici, co mě odveze zpátky do Jersey. Na tu na Deváté ulici to bylo asi dvacet minut chůze, ale odpoledne bylo slunečné a můj kabát dost těžký, aby mě ochránil před zbytky řezavého chladu posledního ročního období. Dlouhé procházky v New Yorku jsem měla ráda. Kdysi mi pomáhaly promyslet problematiku části zápletky nebo vyřešit scénu, která tak docela nefungovala, ale všechny moje procházky během posledního roku nedokázaly nakopnout můj mozek, aby začal znovu tvořit, bez ohledu na to, jak dlouhé byly. Dokonce ani dneska, v předvečer dne, kdy se všechno provalí.

Na Deváté ulici jsem sestoupila do útrob podzemky. Ve stanici bylo mnohem větší horko než venku a já si rozepnula kabát a stáhla šál, zatímco jsem brala po dvou schody dolů na perón.

Souprava zastavila u nástupiště a dveře cinkly. Lokty jsem si proklestila cestu do nacpaného vagónu, opřela se o protější dveře a připravila se na dlouhou jízdu. Vlak se dal znovu do pohybu, jemně se kolíbal sem a tam a já zírala ven přes sklo na dveřích, kde blikalo světlo za světlem.

Nevěnovala jsem pozornost mihotající se průsvitné ženě, která stála o pár lidí dál a zjevně si tam nějakým podivným způsobem vydobyla vlastní kousek prázdného prostoru. Pořád se na mě upřeně dívala, dokud vlak nezastavil na další stanici, kde jsem si sedla na nově uvolněné místo a vytáhla jednu z knížek, co jsem koupila.

Tátovi by se nelíbilo, co jsem právě udělala. Řekl by mi, abych jí dala šanci. Abych se s ní posadila a vyslechla si její příběh.

Jediné, co obvykle chtěli, bylo, aby je někdo poslouchal.

Ale já toho ducha ignorovala, stejně jako jsem to dělala těch už skoro deset let, co jsem byla ve městě. Bylo to jednodušší, když jste byli obklopení lidmi. Mohli jste prostě předstírat, že jsou jen další bezejmenná osoba v davu. Takže jsem to předstírala, a když souprava Port Authority Trans-Hudson projela pod řekou Hudson do Jersey, duch se zachvěl... a byl pryč.

3

MRTVÁ ROMANTIKA

Dopila jsem skleničku vína a nalila si další.

Na romantiku jsem bývala dobrá.

Každý z nových románů Ann Nicholsové opěvovali fanoušci i kritici. *New York Times Book Review* označil *Půlnoční matiné* za „oslnivou ukázkou vášně a srdce“ a *Kirkus Reviews* napsal, že v *Proutníkově příručce* našel „překvapivě příjemné laškování“ – což jsem se ihned rozhodla považovat za pozitivní. „Senzační román od oblíbené vypravěčky,“ napsal *Booklist*, a to se ani nezmiňuju o všech upoutávkách ve *Vogue* a *Entertainment Weekly* a milionu dalších médií. Všechny jsem je měla vystavené na motivační nástěnce ve svém pokoji, vystříhané z časopisů a vytištěné z e-mailových vláken v naději, že když je uvidím všechny pohromadě, mohlo by mě to inspirovat, abych napsala tu poslední knihu.

Už jen jednu.

V milostných románech jsem byla *dobrá*. Dokonce skvělá. Ale za živý svět jsem nebyla schopná napsat tenhle. Kdykoli jsem to zkusila, nebylo to ono.

Jako by mi něco chybělo.

Mělo to být snadné – velké romantické gesto, nádherná žádost o ruku a láska až navěky. Taková, jakou mají moji rodiče.

Celý život jsem se snažila hledat stejně ohromný příběh, jaký našli oni. Vepsala jsem ho do románů, zatímco jsem hledala svou životní polovičku mezi muži v barech s povolenou kravatou nebo v pomačkaném tričku a cizinci, co po mně poku-kovali ve vlaku; jeden špatný nápad za druhým.

Jenom jsem chtěla to, co měli moji rodiče. Chtěla jsem vejít do sálu tanečního klubu a potkat lásku svého života. Máma s tátou ani *neměli* tančit spolu, ale pak oba jejich taneční protějšky ulehly s chřipkou a zbytek, jak říkají, už je historie. Byli manželé už pětatřicet let a byl to ten druh romantického vztahu, jaký jsem jinak nacházela jen v knížkách. Hádali se a nesouhlasili spolu, samozřejmě, ale vždycky se k sobě vrátili jako dvojhvězda a tančili spolu životem. Spojovaly je ty nejmenší drobnosti – způsob, jakým se táta dotýkal jejích beder, kdykoli prošel kolem ní, způsob, jakým ho mamka líbala na plešku na vršku hlavy, způsob, jak se drželi za ruce jako děti, kdykoli si vyšli na večeri, způsob, jak bránili jeden druhého, když věděli, že má ten druhý pravdu, a mluvili trpělivě, když věděli, že se plete.

Slyšela jsem, že i potom, co se všechny jejich děti odstěhovaly, si pořád pouštějí stereo v pohřebním ústavu na plné pecky a tančí po prastaré třešňové podlaze na Bruce Springsteena a Vana Morrisona.

Tohle jsem chtěla. Tohle jsem *hledala*.

A pak, když jsem toho dubnového večera skoro přesně před rokem stála na dešti, jsem si uvědomila... že to nikdy mít nebudu.

Znovu jsem si lokla vína a zírala na obrazovku. Musím to zvládnout. Nemám na vybranou. Ať to bude dobré, nebo ne – musím *něco* odevzdat.

„Možná...“

Večer byl upršený a studený déšť ji zaplavoval jako smrtelný chlad. Amelia stála v dešti, roztřesená a promoklá. Měla si vzít deštník, ale nemyslelo jí to.

„Proč jsi tady?“

Jackson byl úplně stejně mokrý a prochladlý.

„Já nevím.“

„Tak jdi pryč.“

„To není moc romantické,“ zamumlala jsem, smazala scénu a dopila zbytek skleničky. Znovu.

Noci na ostrůvku měly být kouzelné, ale dnes večer padal obzvlášť studený a prudký déšť. Šaty se Amelii lepily na tělo jako druhá kůže. Přitáhla si kabát těsněji, aby ji chránil před pronikavým chladem.

„Nenapadlo by mě, že ledové královně může být zima,“ řekl Jackson a jeho dech se srážel v ledových krupičkách.

Dala mu pěstí.

„Jo, skvělá práce,“ povzddechla jsem si a taky to smazala. Amelia a Jackson se měli usmířit, vrátit se zpátky z temné noci duše a *společně* vstoupit do světla. Tohle byla závěrečná *velkolepá romantika*, velké finále, jaké měla každá knížka Ann Nicholsové a všichni čtenáři ho čekali.

A já tu podělanou scénu nedokázala napsat.

Selhala jsem a Annina kariéra šla ke dnu.

Jen máloco bylo depresivnější než tohle, s výjimkou stavu mojí lednice a kredence. Všechno, co nám zbylo, byly dinosaurí těstoviny se sýrem. Ale aspoň to bylo dokonalé jídlo na depresi. Když jsem vytáhla krabičku z kuchyňské skřínky, proletěla dveřmi moje spolubydlící a švihla kabelkou na pohovku.

„Do prdele s tím chlapem!“ vykřikla.

„Do prdele s tím chlapem,“ zadeklamovala jsem nábožným tónem.

„Se všemi!“ Rose vpadla do kuchyně, otevřela lednici a začala naléhavě ukusovat mrkve z boxu na zeleninu. Rose Wuová byla moje spolubydlící na vysoké, ale promovala o rok dřív a přestěhovala se do New Yorku, aby se pokusila o kariéru v reklamě. Před rokem měla volný pokoj. Tak jsem se do něj nastěhovala a bylo to. Byla moje nejlepší kamarádka a všechny nejlepší věci v tomhle zatraceném městě srolované do jedné osoby.

Byla ten typ člověka, jemuž se nedá nevěnovat pozornost – ten, co vejde do místnosti a ovládne ji jediným pohledem. Věděla, co chce, a vždycky si za tím šla. To byla její mantra. „Když to vidíš, tak po tom sáhneš.“

To mohl být důvod, proč byla tak úspěšná v reklamní firmě, ve které pracovala. Po pouhých dvou letech už byla marketinovou manažerkou pro sociální síť.

„*Michael*,“ začala a strčila si do pusy další mrkev, „dneska přišel a vykládal, že jsem udělala chybu u jedné naší klientky – znáš tu herečku Jessiku Stoneovou? Pracujeme na propagaci její módní kolekce – a jak je to *všechno* moje vina. Do hajzlu, vždyť to ani není moje klientka! Nejsem dokonce ani v PR! Je to *Staceina* klientka! Bože, tak strašně mě vytáčí, když běloši nedokážou rozeznat jednu Asiatku od druhého.“

„Můžu ho zavraždit, jestli chceš,“ odpověděla jsem naprosto upřímně, otevřela krabičku s těstovinami, vytáhla pytlíček se sýrem a hodila nudle do hrnce plného vody. Ani jsem nepočkala, až se bude vařit. Časem začne.

Rose si strčila do pusy další mrkev. „Jenom jestli nás nechytí.“

Pokrčila jsem rameny. „Rozemel tělo. Uspořádej grilovačku. Naservíruj kolegům ostatky. Hotovo.“

„To zní jako filmová zápleтка.“

„*Smažená zelená rajčata*“, přiznala jsem.

Rose naklonila hlavu. „A tam to fungovalo?“

„To tedy jo. A mám skvělý recept na barbecue, co můžeme vyzkoušet.“

Povzdechla si a zavrtěla hlavou, zakroutila sáček s mrkví a vrátila ho zpátky do lednice. „Ne, ne. Nechci riskovat otravu nevinných lidí. Mám lepší nápad.“

„Štěpkovač na dříví?“

„Pítí.“

Voda se začala vařit. Zamíchala jsem ji špachtlí, protože všechno ostatní bylo špinavé. „Myslíš arzenik, nebo...?“

„Ne, myslím, že půjdeme ven. Pít.“

Zmateně jsem se na ni podívala. Stála jsem v kuchyni v pohodlných flanelových kalhotách od pyžama a plandavém tričku s Tygrem z *Medvídků Pú*, bez podprsenky a s včerejšími vlasy, a připravovala jsem si uzávěrkové těstoviny se sýrem. „Ven...?“

„Ven.“ Rose došla ke kuchyňským dveřím a stála tam jako Gandalf před Balrogem. Neprojdeš dál. „*My jdeme ven*. Očividně jsem měla blbý den a podle nových knížek na lince hádám, že ty taky.“

Zasténala jsem. „Ne, Rose, prosím, dovol mi tu zůstat, sníst si těstoviny se sýrem a umřít. Sama.“

„Neumřeš sama,“ odpověděla moje spolubydlící neústupně. „Když už nic jiného, budeš mít kočku.“

„Nesnáším kočky.“

„Miluješ je.“

„Jsou to svině.“

„Stejně jako každý chlap, cos kdy měla, a ty jsi taky všechny milovala.“

S tím jsem nemohla polemizovat. Ale já *neměla* kočky a taky jsem *nechtěla* jít ven pít. Roztrhla jsem sáček s práškovým